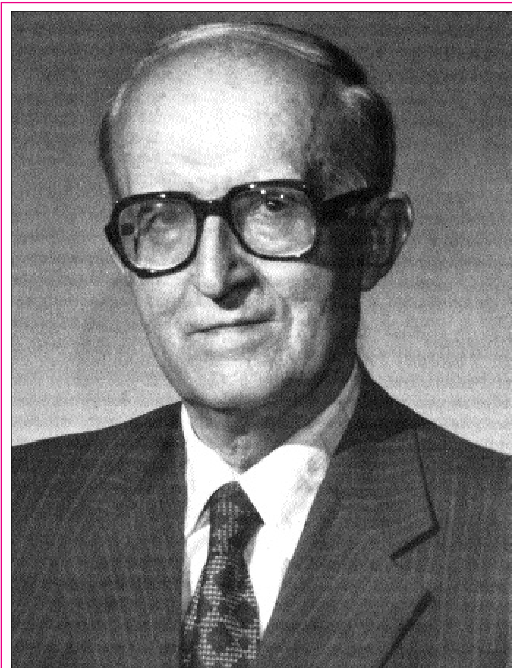

Конгрес
Українських
Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 11 липня 2006 року № 27 (139)

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

20 років тому в Мюнхені перестало битися серце Великого Сина України, незламного борця за її волю Ярослава Стецька.

З юних літ, ставши на шлях боротьби, Ярослав Стецько все своє життя поклав на олтар служіння Батьківщині. Як Голова Українського Державного Правління, голова Проводу ОУН(р), він проводив послідовну, безкомпромісну боротьбу з ворогами України.

Завдяки невтомній праці Ярослава Стецька на посадах Президента Антибільшовицького Блоку Народів, члена Екзекутиви Світової Антикомуністичної Ліги весь світ дізнався про криваві злочини СРСР.

Ім'я Ярослава Стецька навіки вписано в скрижалі пам'яті Української Нації.

Сьогодні ми схиляємо голови в пошані перед світлою пам'яттю визначного державного діяча, нескореного революціонера, ідеолога українського націоналізму Ярослава Стецька.

ДОПОКИ БУДЕМО НАГОРОДЖУВАТИ ЗА ЗЛОЧИНИ ПРОТИ УКРАЇНИ?!

ЗВЕРНЕННЯ ДО ПРЕЗИДЕНТА ВІКТОРА ЮЩЕНКА

Ознайомившись зі зверненням до Президента від чернівецьких ветеранів, ми, ветерани Другої світової війни, ветерани праці, збройних сил і УПА Івано-Франківщини, повністю підтримуємо їх і висловлюємо своє обурення з приводу того, що українська влада за 15 років незалежності не зуміла вичистити нашу державу від шовіністично-імперського смороду, який рознесли вороги України – російські шовіністи і комуністи. Вони продовжують викривлювати нашу історію на свій лад, обріхуючи патріотів України.

Давно вже настав час українському народові пізнати свою історію, таку, яка вона є – правдиву і об'єктивну – і вшанувати тих, хто, не жаліючи себе, боровся за свободу та незалежність України серед антиукраїнських сил. Окремо проти цього веде запеклу боротьбу генерал Герасимов, який очолює Організацію ветеранів України. В цій організації він зібрав самих комуністів, які продовжують перекручувати історичні факти і події, обріхуючи й шельмуючи вояків УПА, і зовсім не згадуючи про звірства, які чинили спецгрупи НКВД-НКГД. Тільки в 1945р. на Західній Україні "успішно" діяло 156 таких груп, чисельністю від 3 до 50 бандитів в кожній. Саме ці групи – вишколені в сталінсько-берїівських таборах вбивці і провокатори, під личиною вояків УПА чинили звірства, залишаючи після себе сотні закатованих громадян, десятки спалених хат, закиданих трупами криниць. За допомогою таких дій вирішувались одночасно два завдання – винищення українського народу та компрометація УПА перед населенням.

Пан Президент, як і всі чесні і віддані Україні люди, закликає наш народ до примирення, до визнання УПА стороною, яка воювала за незалежність України.

Закінчення на 3-й стор.

ЛЮБОВ І НЕНАВИСТЬ РОСІЙСЬКОГО НАРОДУ

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ
"Нація і держава"

Нещодавно російська соціологічна структура "Левада-Центр" опублікувала результати чергового щорічного дослідження "Країни-друзі і країни-вороги для росіян: зміни за рік". Доволі цікава статистика. Показова, особливо як для теперішніх неспокійних часів.

Згідно з опитуванням, здійсненим поважною соціологічною структурою, у росіян найбільші симпатії викликає, звичайно ж, Білорусь. 47% громадян Росії назвали її другом своєї країни. Це на один відсоток більше, ніж у 2005 році. Цікаво, що минулого року жодна країна не змогла скласти конкуренції білорусам як найкращим друзям росіян. Друге місце в рейтингу симпатій наших північно-східних сусідів тоді посів Казахстан всього з 20%. Однак нинішнього року патріотична любов до братнього казахського народу з боку громадян єдиної і неділимой виросла аж до 33%.

Тут доречно запитати: а наскільки міцно любить старший брат свого "молодшого брата-слов'янина" – українця, з яким разом нібито збирається щось таке будувати – чи то ЄЕП, чи щось тому подібне? І чи дочекаємося часів, коли, кажучи словами Пушкіна, "славянские ручьи сольются в русском море".

Дивимося таблицю цього дослідження. І що? Виявляється, для наших нібито єдинокровних братів по слов'янству набагато ближчими є... китайці. Їх у число друзів записало аж 24% росіян. І всього на 2% менше набрали своїх симпатиків у Росії, хто б ви думали? – німці. Дарма, що ця країна у минулому столітті двічі воювала з Росією – німців на безкрайніх федеративних просторах люблять послідовно і неухильно. Любов з газом, скажімо так.

Варто сказати, що минулого року Україна входила до першої п'ятірки держав, яких опитувані в Росії назвали друзями своєї країни. Однак нинішнього року місце України в цьому рейтингу посіла... Індія, а шостою була названа Вірменія. Їх люблять відповідно 15 і 14% росіян. А ми з вами, дорогі українці, у списку друзів для мешканців РФ посіли, вкупі з Болгарією, аж 7–8 місця, набравши лише 10% голосів. У минулому році таких було 17%. Інакше кажучи, нині лише кожен десятий росіянин вважає Україну другом своєї країни.

Ось така статистика у наших російських т. зв. друзів.

Але не менш цікавим буде довідатися, які країни, згідно з опитуванням російської соціологічної структури "Левада-Центр", є найбільшими ворогами для росіян – сподіваємося, що ворогами лише у їхній свідомості. Отже, майже половина росіян (46%) такою назвала Латвію. Друга балтійська країна – Литва – у рейтингу ворогів Росії посіла третє місце (42%), пропустивши вперед Грузію (44%). Не набагато менше від цих російських "недругів" відстали Сполучені Штати Америки, яких у Росії не люблять 37%.

А що ж Україна? В числі друзів для російських громадан ми, як бачимо, не числимося. А от щодо ворогів... Такою Українську державу в Росії бачать аж 27% громадян – більш ніж кожен четвертий. Принагідно додам, що минулого року подібних настроїв серед росіян було значно менше – лише 13% назвали Україну недружньо, вороже налаштованою до Росії.

Отже, список лідерів антипатій росіян виглядає таким чином: Латвія, Грузія, Литва, Сполучені Штати, Україна. І ще Естонія.

Кожна з цих країн нині має з Росією непрості відносини. Однак, якщо не брати до уваги США, то провина цих країн, за російськими вимірами, полягає в тому, що вони так чи інакше посміли відстоювати власні національні інтереси.

Не спитавшись на це дозволу в Кремлі.

Що ж, імперська пиха – це, як бачимо, хвороба не лише російського т. зв. істеблішменту чи бомонду (Путін, Жіріновський, Лужков тощо). Ця важка недуга, схоже, безнадійно роз'їдає мізки і пересічних громадян цієї країни.

УКРАЇНСЬКА ДОКТРИНА

ПРОТИ ВІДРОДЖЕННЯ НОВОЇ РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ

Віктор ПОКОТИЛО

Світова історія доводить, що імперії рано чи пізно розпадаються. Цей закон спрацював у 1991 р., коли розпалася російсько-радянська імперія (СРСР), після чого Росія з імперії перетворилася на велику регіональну державу з ядерною зброєю. Але цей статус ніколи не задовольняв державне керівництво Росії, і воно знову намагається відродити нову, вже євразійську імперію. Як це треба робити, описано в книзі російського політолога А. Дугіна "Основи геополитики. Геополитическое будущее России". Він пише, що росіяни за своїм історичним призначенням є "богоносний, імперо-будівний народ", історичне призначення якого – будувати свою імперію ("собирать исконно-русские земли"). Але без України ця імперія не може відбутися. Після відродження цієї імперії, як завжди, знову почнеться боротьба за світове панування росіян, яке може закінчитися знищенням людства у термоядерній війні. А. Дугін про це якраз і пише ("Битва за мировое господство русских не закончилась").

Українці більше 300 років жили в царській, а потім в російсько-радянській імперії (СРСР). До чого це привело, ми добре пам'ятаємо. Місце України – серед європейських народів, які мають високий добробут і живуть у демократичному суспільстві. Росія так і не змогла (у порівнянні з Німеччиною, яку вона поборола 1945 р.) відбудувати свою економіку до європейського рівня і забезпечити добробут і демократію. Росія потрібна Україні тільки як постачальник енергоресурсів і як ринок збуту своєї продукції. Ні в які воєнно-політичні союзи з Росією Україна не повинна вступати. На противагу відродженню цієї євразійської імперії, Україна повинна очолити союз країн Балто-Чорноморського регіону (Грузія, Молдова, Україна, Литва, Латвія, Естонія, Білорусь, Польща). Про це чітко написано в книзі видатного українського політолога Юрія Липи "Чорноморська доктрина". Зважуючи на те, що Росія постійно має територіальні претензії до України (Тузла, Крим, м. Севастополь), нам треба прискорити вступ до оборонного союзу НАТО і заручитися гарантією безпеки від США.

м. Одеса

У попередньому числі "Нації і держави" були опубліковані матеріали з нагоди відзначення у Києві 65-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави 30 червня 1941 року. Нижче пропонуємо матеріали про відзначення цієї славної річниці в інших містах України.

ЗНАМЕННА ДАТА

До 65-річчя проголошення Акту відновлення Української держави 30 червня 1941 року

ЛЬВІВ

Ювілейні урочистості з нагоди 65-ліття проголошення Акту відновлення Української Держави у Львові вперше проходили під егідою офіційної влади. До ювілейного оргкомітету, який очолили голова ОДА П. Олійник та голова облради М. Сеник, увійшли представники влади і громадськості. ЛОО КУН виступила співорганізатором акцій.

Відзначення 65-річчя розпочалося з офіційного покладання квітів до спільної могили, в якій поховано одного з міністрів уряду Я. Стецька А. П'ясецького, а також до могили членів ОУН Біласа, Данилишина і Робітницького. В цих заходах взяли участь найвищі офіційні особи області, а також голова Проводу ОУН А. Гайдамаха, голова секретаріату ЛОО КУН І. Данилиха, а також почесний консул України в штаті Мічіган США і член Головного Проводу Конгресу Українських Націоналістів Б. Федорак.

Живі квіти було покладено й до пам'ятного знаку членові українського уряду 1941 року М. Панчишину та пам'ятної таблиці Дружинам Українських Націоналістів загону "Соловій" ("Нахтігаль").

У приміщенні Інституту народознавства АНУ відбулася наукова конференція, присвячена річниці проголошення Акту відновлення Української Держави.

Масові заходи (зокрема спортивні змагання з гирьового спорту, рукоборства та шахів, а також концерт духового оркестру Спілки офіцерів) розпочалися на площі Ринок біля будинку №10, де урядом Я. Стецька був проголошений Акт.

На мітингу, який завершив святкування, виступили керівники області, чільники ОУН, народні депутати, депутати місцевих рад, представники громадських організацій, а також учасники пісенного молодіжного гурту "Вогневир".

Від Конгресу Українських Націоналістів на мітингу виступив член Головного Проводу КУН, член Президії Львівської обласної ради Роман Дідусь.

Львів'яни та гості міста із цікавістю відвідували намет Конгресу, де мали можливість отримати газету "Нація і держава" та листівку-плакат до 65-ліття проголошення Акту 30 червня 1941 року.

Зрештою, ініціатива львівської влади відзначати дату 30 червня заслуговує на похвалу. Є надія, що минулорічна ініціатива Конгресу Українських Націоналістів щодо реставрації будинку, в якому було проголошено Акт відновлення Української Держави, буде реалізована. Гадаю, що це матеріалізувало б вияв шанобливого ставлення нинішньої української влади до чину національної гідності 30 червня 1941 року.

Хотілося, щоб досвід утворення коаліційного уряду Ярослава Стецька у 1941 р. придався сучасним політикам.

Ігор ДАНИЛИХА,
голова секретаріату ЛОО КУН

ЧЕРНІВЦІ

На Буковині 30 червня Товариство політв'язнів і репресованих спільно з Конгресом Українських Націоналістів на честь 65-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави провели урочистий вечір в обласному музично-драматичному театрі ім. О. Кобилянської.

Організатор цього заходу, голова товариства політв'язнів і репресованих Ірина Войцехівська запросила на урочистості представників ОДА, науковців, політичних та громадських діячів краю, які в своїх виступах підкреслили важливість цієї історичної події для України та її народу.

Зокрема, кандидат історичних наук Нестор Мизак відзначив неабиякий вплив проголошення Акту на подальший хід історії України та долю її провідників. Водночас доповідач згадав про визначну роль військового і політичного діяча України полковника Є. Коновальця, 115-та річниця від дня народження якого виповнилася 14 червня.

Історики у своїх виступах спростували брехливі твердження сучасних збанкрутілих політиків про співпрацю українських націоналістів із німецькими окупантами.

На знак вдячності ветеранам ОУН-УПА Буковинського краю було вручено квіти, грамоти та цінні подарунки.

Після закінчення урочистих зборів відбувся святковий концерт за участю Буковинського національного ансамблю пісні і танцю, аматорського хору "Гомін Буковини" та гурту "Атаман".

Прес-служба Чернівецької ОО КУН

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК

30 червня Івано-Франківська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів низкою заходів відзначила 65-ту річницю проголошення Акту відновлення Української Держави. Зокрема на Вічевому майдані м. Івано-Франківська відбулося народне віче, присвячене цій знаменній даті.

У Старому Угринові, рідному селі Степана Бандери, відбулася наукова конференція, на якій розглядались історичні аспекти проголошення Акту 30 червня 1941 року. В місцевому музеї С. Бандери було відкрито виставку, на якій демонструвались досі невідомі матеріали та документи з діяльності ОУН-УПА. У Старому Угринові відбувся мітинг, на якому виступили голова Секретаріату Івано-Франківської обласної організації КУН Роман Салига, голова Калуської районної організації КУН Олег Кушлик, голова Івано-Франківського Братства ОУН-УПА Фотій Володимирський. Після закінчення мітингу учасники заходу поклали квіти до пам'ятника Степану Бандері.

ВІННИЦЯ

У м. Вінниці 30 червня Конгрес Українських Націоналістів проводив серед мешканців міста роз'яснювальну роботу з приводу 65-ї річниці проголошення Акту відновлення Української Держави. Активісти КУН встановили на Театральному майдані партійний намет, в якому роздавали газету "Нація і держава". Націоналісти розповідали вінничанам про важливість проголошення Акту відновлення Української Держави, яке відбулося 30 червня 1941 року в м. Львові.

Активісти Конгресу М. Федорончук та П. Жила зауважили, що городяни із зацікавленням слухали розповіді про цю знакову подію в історії України, що є свідченням того, що українці хочуть знати правдиву історію своєї держави.

СІМФЕРОПОЛЬ

У м. Сімферополі 30 червня Кримська організація Конгресу Українських Націоналістів разом із патріотичними громадськими організаціями півострова відзначила 65-ту річницю проголошення Акту відновлення Української Держави. Такий захід в Криму відбувся вперше. Відсвяткувати цю визначну подію разом із кримською організацією КУН приїхали делегації із Львівщини та Рівненщини.

Учасників мітингу привітав вояк ОУН-УПА Іван Подільник із м. Севастополя. Після виступів політичних та громадських діячів пролунали повстанські пісні у виконанні співака, письменника та композитора Василя Лютого.

В кінці мітингу була прийнята Резолюція із вимогою дати належну оцінку діям антиукраїнських сил у нашій державі та забезпечити відродження української мови та культури в регіонах, постраждалих від насильницької русифікації.

ЗАПОРІЖЖЯ

28 червня відбулося спільне урочисте засідання Запорізької обласної організації Конгресу Українських Націоналістів і Запорізької обласної булави Братства ОУН-УПА, присвячене знаменній даті в новітній історії України – проголошенню у м. Львові 30 червня 1941 року Акту відновлення Української Держави.

У своїх виступах голова ЗОО КУН Василь Тимчина і голова Запорізької обласної булави Братства ОУН-УПА Михайло Калиняк підкреслили винятково важливе значення цієї події для подальшого об'єднання всіх патріотичних сил у їхній спільній боротьбі за звільнення України від комуно-більшовицького ярма.

Запорізькі націоналісти окремо наголосили на потребі визнати 30 червня державним святом Української Держави, правильно висвітлити цю історичну подію в підручниках історії України, а також вшанувати героїв ОУН-УПА на державному рівні.

УЖГОРОД

Молодіжна референтура Закарпатської обласної організації КУН відзначила 65-ту річницю проголошення Акту відновлення Української Держави, провівши урочисті збори біля пам'ятника Тарасові Шевченку в м. Ужгороді. Священики Української Православної Церкви Київського Патріархату під час заходу відслужили панахиду за загиблими провідниками ОУН-УПА.

Молоді націоналісти роздавали ужгородцям листівки з інформацією про Акт відновлення Української Держави, проголошений ОУН під проводом Степана Бандери 30 червня 1941 року у Львові, та про діяльність ОУН.

Прес-служба Конгресу
Українських Націоналістів

ВИШКІЛ ДЛЯ МОЛОДИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

З 30 червня до 2 липня в місті Києві відбувався Всеукраїнський ідеологічний вишкіл Молодіжної референтури Конгресу Українських Націоналістів.

На конференції були представники 19 областей України, а також АР Крим. Активну участь у підготовці і роботі конференції взяв Голова секретаріату КУН Степан Брацюнь – саме завдяки його організаторським здібностям стало можливе проведення цього заходу. Метою ідеологічного вишколу було налагодити тіснішу взаємодію у молодіжному середовищі та підняти рівень політичної грамотності майбутньої української політичної еліти.

У перший день вишколу делегати познайомилися один з одним та вчилися писати прес-релізи і працювати із засобами масової інформації.

Наступного дня учасники слухали лекцію з історії України та з питань пріоритетів державної політики України, після якої самі виступали із власними доповідями.

Останній день вишколу припав на неділю, тому день розпочався із Служби Божої. Потім їздили в Трипілля, де побували в місцевому музеї з метою ознайомлення з архітектурними залишками давньої історії України.

Варто згадати, що кожен день учасники вишколу розпочинали із руханки, а сідаючи до столу, всі без винятку проказували молитву.

Ігор МИКЛАЩУК,
молодіжний референт КМО КУН

ВІТАЄМО!

Херсонська обласна організація Конгресу Українських Націоналістів вітає з 80-річчям ГАВРИЛЮКА Івана Даниловича, який народився 7 липня 1926 року в с. Гуштим Борщівського району на Тернопільщині. Освіту здобував у польській школі, але водночас в національно-патріотичних організаціях "Пласт", "Луг", "Сокіл" гартував національний дух.

У 1939 році радо зустрічали квітами своїх братів з Великої України, та через два тижні почалися нічні рейди, і вся сільська та міська інтелігенція опинилася за гратами або в Сибіру.

В 1947 році Івана заарештовують, і "трійка" за ст. 54 п."1а" та 54 п. 11 відправляє його до Колими, а рідних братів та сестер без батьків вивезли до Сибіру та Хабаровська.

Після смерті Сталіна Івана Даниловича реабілітували, але до рідної домівки не пустили, направили в Цюрупинськ. Працював в Херсонському морському порту, на Херсонському консервному комбінаті.

Має двох синів, трьох онуків.

З початку 90-х років – активний учасник національних рухів. Засновник Херсонської обласної організації Конгресу Українських Націоналістів.

До сьогоднішнього дня – активний, життєрадісний, оптиміст.

Зичимо Вам, друже Іване, міцного здоров'я, творчої наснаги, успіхів у побудові Української національної держави і довгих років життя.

З роси і води ВАМ !

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 32-23-48
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Максимович Олег	(0332) 72-39-35, (03322) 401-98
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

ВЛАДА І ГРОШІ

ОСНОВНИЙ ІНСТИНКТ

Події, котрі мали місце у Верховній Раді наприкінці минулого тижня, багато хто назвав політичним переворотом. За масштабом наслідків те, що відбулося, можна порівняти з т.зв. політичною реформою. Несподіваний і віртуозний хід "блискучої політичної тварини Мороза" (так його названо в одному з численних коментарів до подій. Тут доречно було б згадати і про колобка з однойменної казки), по-перше, поклав кінець "помаранчевій коаліції", котра народжувалася довго і в корчах, але так і не змогла побачити білого світу. Зрада лідером соціалістів "помаранчевої" команди, по-друге, поставила хрест на прем'єрських амбіціях Юлії Тимошенко і спікерських – Петра Порошенка. Крім того, цей крок враз поміняв місцями владу і опозицію в країні. І це ще не все. Вперше у новітній історії країни утворено коаліцію у складі комуністів, соціалістів і донецьких капіталістів.

А тепер про події шостого липня у парламенті – трохи детальніше.

Перший тривожний дзвінок для "помаранчевої коаліції" пролунав того дня після того, як друга людина в партії соціалістів – Йосип Вінський подав заяву про звільнення за власним бажанням з поста першого секретаря політради Соцпартії у зв'язку з намірами більшої частини фракції СПУ створити коаліцію з Партією регіонів. Товариш Вінський при цьому обзивав свого партійного шефа різними малоприємними для того характеристиками. Чим керувався він при цьому – то вже інша розмова, але запідозрити Вінського у чесності і принциповості було б з нашого боку більш ніж наївно.

Наступним сюрпризом того дня стала консолідація Партії регіонів, КПУ і СПУ – 233 голоси – у питанні завершення голосування щодо спікерства. Нашоукраїнці і БЮТ пропонували перенести голосування на інший день, однак нова конфігурація більшості прийняла рішення голосувати невідкладно.

Отож, кандидатами на спікера були висунуті Петро Порошенко (від "Нашої України" і БЮТ), Микола Азаров (Партія регіонів) і Олександр Мороз (СПУ).

І тут сталася ще одна несподіванка – Петро Порошенко заявив, що знімає свою кандидатуру на посаду спікера і закликав зробити це саме Мороза. Лідер соціалістів проте не захотів бути альтруїстом, заявивши при цьому, що його фракція повним складом проголосує за кандидатуру Юлії Тимошенко (!) на посаду прем'єра.

Потім було голосування – як відро льодяної води у цю липневу спеку на голови багатьох. Мороза, "совість нації", як його розчулено називали його фанатики і однопартійці, 238-ма голосами Партії регіонів, СПУ і КПУ було обрано на посаду спікера Верховної Ради. При цьому за висуванця Партії регіонів Миколу Азарова не подано жодного голосу.

Одразу по тому в парламенті було підписано угоду про створення "антикризової" коаліції між Партією регіонів, СПУ і КПУ, яка ухвалила рішення висунути на посаду прем'єра Віктора Януковича. (О.О. на той момент уже забув про свою обіцянку щодо Тимошенко?) Перед цим соціалісти оголосили про своє рішення вийти з "помаранчевої коаліції".

За словами Президента Віктора Ющенка, те, що відбулося у парламенті, для нього виявилося несподіванкою. "Це був просто бліцкриг за всіма правилами політичного мистецтва в українському вимірі, де притаманна велика доля цинізму", – зазначив екс-спікер парламенту Володимир Литвин. "Широка коаліція" – це широка могила демократії, це широка могила для суверенітету України", – сказала Юлія Тимошенко в ефірі телеканалу ICTV.

Цікаві зізнання оприлюднив один із публічних членів Партії регіонів Євген Кушнарьов. За його словами, насправді парламентську кризу готували партійці з БЮТ. "На одному з етапів переговорного процесу, коли відносини всередині коаліції помаранчевих загострилися до межі, високопоставлений представник БЮТ вів консультації з фракцією Партії регіонів на предмет доведення ситуації у Верховній Раді до повної парламентської кризи з метою оголошення дострокових виборів Верховної Ради", – сказав Кушнарьов. За його словами, при цьому пропонувалося на початку внести зміни до Закону "Про вибори народних депутатів України", піднявши прохідний бар'єр до 10%. "На думку представників БЮТ, у такому випадку в парламент не пройшли б ні "Наша Україна", ні соціалісти, ні комуністи, і в Україні склалася б двопартійна система з Партії регіонів і БЮТ", – сказав Кушнарьов. Це дозволило б парламенту негайно порушити питання про імпічмент Президентові Ющенку, змінити Конституцію і вирішити багато інших питань. Депутат підкреслив, що пропозицію БЮТ Партією регіонів не було прийнято.

Пам'ятаючи про більш ніж непрості стосунки всередині "помаранчевої" команди, залишимо слова недавнього харківського функціонера без коментарів.

Також Кушнарьов заявив, що за Мороза було вирішено голосувати в останній момент – після того, як Порошенко зняв свою кандидатуру. Перед цим регіонали нібито збиралися голосувати за Азарова.

До речі, запитання: чому Порошенко зняв свою кандидатуру?

Як було повідомлено представниками Партії регіонів, донецькі ведуть переговори з представниками "Нашої України" про приєднання до коаліції. Якщо це відбудеться, тоді майже стовідсотково можна буде говорити про кінець НСНУ як політичної сили, а також такого утворення як "Наша Україна".

...То що, в країні утворено нову, синьо-біло-червоно-рожеву конфігурацію влади? І що, крім шкурного інтересу, триматиме їх при купі? Той же Кушнарьов заявив, що створена коаліція між Партією регіонів і лівими силами буде сповідувати "соціал-лібералізм". Що це таке – він, щоправда, не розказав. Навряд чи пан Кушнарьов є фахівцем з ідеологічної термінології, однак поки що важко уявити, як насправді вирішуватимуть принципові питання представники "пролетарів" і полум'яні захисники інтересів трудового люду з мільярдерами і мільйонерами.

Разом з тим, відомо, що бізнесові інтереси соціалістів і донецьких, м'яко кажучи, співпадають дуже мало. Крім того, не треба забувати й про те, що навряд чи Москва докладатиме істотних зусиль до зміцнення позицій Януковича як головного кандидата на майбутнє президентство. Не московський це кандидат – таким він ніколи не був, і, вочевидь, не буде – в силу певних причин. Щоправда, і українські інтереси цього політика цікавлять до певної межі, і там, де вони будуть зіштовхуватися з інтересами донецького клану, навряд чи він посміє суперечити своїм впливовим землякам.

Як буде в подібному випадку діяти Мороз – політик, давно помічений у зв'язках з Медведчуком, через якого можна спроектувати виходи на Кремль? Враховуючи великий талант Мороза як віртуоза від політики, не здивуємося, якщо через якийсь час, а саме, у найвідповідальніший момент, він "прокине" і Януковича. На чию користь? Про це можна лише здогадуватися, однак якщо хтось думає, що з Юлією Володимирівною Мороз розійшовся назавжди і остаточно, той глибоко помиляється. "Рибак рибака видіт іздалека", – є така російська приказка.

Варто передбачити, що певна частина "Нашої України" перейде до новоствореної коаліції. Також можна спрогнозувати, що навряд чи Президент піде на розпуск перламенту, оскільки нема ніякої гарантії, що наступний склад виявиться в чомусь кращим від нинішнього. Відповідно, сумнівно, що Партія регіонів порушить питання про імпічмент Президенту, оскільки в такому випадку залишається небезпека програти на виборах Юлії Тимошенко.

Втім, якщо говорити про ідеологію, то на цю ефемерну річ в українській політиці серйозні люди вже давно не звертають уваги. Невже чимось особливим відрізняються націонал-ліберали з НСНУ від представників компрадорської буржуазії з Партії регіонів чи лібералів з БЮТ? Лише непомірні особисті амбіції Юлії Тимошенко не дозволили до строкатої буржуйсько-пролетарської компанії долучитися і БЮТ. Якщо хтось згадає про нібито істотні ідеологічні розбіжності між цими чотирма політичними силами, то у людей знаючих це викличе лише саркастичну посмішку у відповідь. Про яку ідеологію ви кажете, панове з товаришами? На верхах теперішньої української квазі-політики існує одна-єдина ідеологія: зиск. Власне, якщо відверто, то і в "Нашій Україні" небагато знайдеться депутатів, яких можна співвіднести до тієї чи іншої чіткої ідеологічної сили. Перефразовуючи персонажа одного популярного російського фільму, скажемо у відповідь на запитання: "В чому сила, брате?" – "В грошах!".

P.S. На запитання журналіста каналу 1+1, чи правда, що регіонали заплатили соціалістам 83 млн. доларів, Янукович відповів малозрозумілою і патетичною тирадою.

P.P.S. А щодо казки про колобка, то варто було б освіжити в пам'яті, чим вона закінчується...

ДОПОКИ БУДЕМО НАГОРОДЖУВАТИ ЗА ЗЛОЧИНИ ПРОТИ УКРАЇНИ?!

***Закінчення.
Початок на 1-й стор.***

Тим часом генерал Герасимов і йому подібні постійно звертаються до Президента із звинуваченнями ОУН-УПА в тому, що вони винні не тільки перед українським народом, а й перед народами багатьох країн, що вони співпрацювали з гітлерівською Німеччиною у боротьбі проти СРСР, і з закликами винести ухвалу про визнання цієї організації злочинною. Ось до чого ми дожились – зайда, російський шовініст вершить справи в нашій державі і диктує нам, що маємо робити, кого ми маємо вважати ворогами українського народу. Тих, хто його нищив, гнобив, морив голодом, вивозив у Сибір, чи тих, хто боровся за його незалежність. Найбільшою ганьбою є те, що самі злочинці за ці злочини, які вони називають "подвигами", нагороджені орденами, медалями та донині отримують від нащадків своїх жертв – українського народу – великі пенсії.

Що ж до питання про допомогу гітлерівській Німеччині, то варто спочатку розглянути поведінку СРСР у Другій світовій війні. Прагнучи світового панування комунізму, компартія СРСР намагалася розв'язати війни між державами, сподіваючись, що в процесі цих війн виникнуть революції, через які будуть встановлені комуністичні режими правління. Таким чином, СРСР сам допоміг Німеччині відродити мілітаризм, надаючи всупереч рішенням Ліги націй полігони та аеродроми, і навіть допомагаючи готувати військові кадри. На початку Другої світової війни СРСР фактично виступив як союзник фашистської Німеччини, а під час війни аж до 22 червня 1941 року постачав їй стратегічну сировину, пальне, продукти харчування. Після цього постає запитання: "А чи не сам СРСР допоміг фашистам розв'язати Другу світову війну?"

Натомість в УПА входили добровольці, які були змушені захищати свій народ на своїй же землі від всіляких окупантів і зайд. Цікаво знати, як би вчинив сам генерал Герасимов, коли б його рідних, батьків, братів, сестер позбавили нажитого своєю працею майна і вивезли в Сибір на загибель без всякої вини, без суду і слідства? Саме це і робили наші "визволителі"! А загарбане майно потім ділили між собою секретарі райкомів і інші наближені до комуністичної верхівки чиновники.

Не зрозуміло, як такий "історик", як генерал Герасимов, що виявив себе як лютий ворог України і організатор контрреволюційних, великоімперських, антидержавних сил, який хоче штовхнути наш народ у вир громадянської війни, потрапив на посаду голови головної редакції "Книги пам'яті України"?

Ми, учасники війни, ветерани праці, Збройних Сил, УПА, репресовані комуністичною владою, звертаємося до нашого Президента з проханням позбавити генерала Герасимова звання Героя України, яке йому всупереч здоровому глузду присвоїв Леонід Кучма, оскільки генерал Герасимов проводить в ОВУ антидержавну і антиукраїнську діяльність. Він виявив себе як українофоб, організатор міжветеранської колотнечі, який роздмухує національний і ветеранський розбрат та недовіру до влади шляхом її компрометації. Йому не потрібні спокій і примирення в Україні. Він організував Фронт лівих сил, а де фронт – там війна, там кров, смерть і руїни. Ось до чого генерал Герасимов та його прибічники штовхають Україну!

На жаль, таким, як Герасимов, дуже добре живеться в Україні. Отримуючи десятки тисяч гривень щомісячно, Герасимов ще й при цьому 7 травня 2005 року прийняв від колишнього прем'єр-міністра В. Януковича у подарунок автомашину!

Ми також просимо Кабінет Міністрів України звільнити генерала Герасимова з посади голови головної редколегії "Книги пам'яті України" як ворога України і організатора антидержавних, контрреволюційних сил. Одночасно ми просимо СБУ найближчим часом опублікувати списки колишніх спецгруп НКВД-НКГБ, їхніх командирів та вчинених ними злочинних операцій, усіх сексотів, які були закинуті в боївки і сотні УПА, де вони займались провокаціями, зрадництвом і вбивствами. Діяльність цих боївок слід розглянути на відкритих судових процесах і таким чином покласти край шельмуванню УПА, начіплюванню на неї тих злочинів, які вона не творила.

Ми закликаємо всіх ветеранів праці, бойових ветеранів колишньої РСЧА, ветеранів війни і УПА, в чиїх грудях б'ється серце українського патріота, згуртувати свої лави навколо Президента України та патріотичних сил і дати рішучу відсіч шовіністичним великоімперським намірам генерала Герасимова та його поплічників.

Не дозволяймо нашим запеклим недругам диктувати нам свою волю, шельмувати нашу історію і нас з вами!

С. ГЕЛЕТА, голова Ради Івано-Франківського облвідділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів; В. САВ'ЮК, голова Ради Івано-Франківського міського відділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів; В. СЕНЮК, голова Ради Тисменецького райвідділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів;

члени Секретаріату облвідділення Всеукраїнського об'єднання ветеранів:

полковник Я. ТОРБ'ЯК, полковник М. ПРОКІПЧУК; С. КАСПРУК, директор музею визвольних змагань; Ф.ВОЛОДИМИРСЬКИЙ, голова братства УПА Прикарпатського краю; С. ГОНЧАРУК, відповідальний секретар; М. КАРДАЩУК, канд. мед. наук.

Зазвичай українська сім'я витрачає на їжу 40–50 відсотків свого бюджету. Чому так багато? Хіба наші столи вгинаються від кількості наїдків? Чи ми харчуємося у вишуканих ресторанах? Та ні ж бо! У переважної більшості громадян у кишені мізерні гроші – на рівні прожиткового мінімуму. А ціни на щоденні продукти до столу – нестерпно високі, часто значно вищі, ніж у сусідів – поляків, чехів, угорців… У нашій країні з її найродючішими ґрунтами-чорноземами картопля зі звичайнісінького сільського погреба коштує стільки, скільки молода, привезена з Єгипту!…

ЧИ ДАСТЬ УЖИНОК "РІК СЕЛА"?

Святослав ЯНКОВСЬКИЙ, член Національної спілки журналістів України

Які ж такі коліщатка зламалися у сільському господарстві, якщо звичайну картоплю, наче екзотичний фрукт, веземо із-за морів? Хіба єгиптяни працьовитіші і розумніші, ніж наша хліборобська з діда-прадіда нація?

Перший наш помаранчевий уряд намагався зрушити аграрного воза ще у 2005-му році. Спільно з науковцями розроблялась програма "ДАР" (добробут через аграрний розвиток) на період до 2010 року, головна мета якої – щоб на селі разом запрацювали і підприємництво, і аграрний сектор.

"Однак через відсутність фінансування і відставку Уряду задуму не реалізували", – нагадав журналістам на засіданні національного прес-клубу реформ Антон Третяк, академік-секретар відділення аграрної економіки та земельних відносин Української академії аграрних наук. – І поки що я не бачу, щоб нинішній рік суттєво відрізнявся від попередніх. Уже минуло півроку, а кошти на соціальні потреби села надходять повільно. На підтримку аграріїв із цьогорічного бюджету мають спрямувати 10 млрд. грн.! Але чи надійдуть вони?! Чи буде розумно їх витрачено? Невідомо. Як і те, чи не забуде новий коаліційний уряд про нашу програму розвитку аграрного сектора? А маємо ж дбати і про далеку перспективу: уже треба мати концепцію розвитку галузі до 2030 року.

До розмови долучається президент національної асоціації сільськогосподарських дорадчих служб України Роман Шмідт: "У нашій державі щороку з'являється нова програма розвитку села. Та майже нічого не виконується. Тільки гарні назви залишаються в пам'яті...

Головною відмінністю нинішньої програми є велика, як для України, сума коштів на підтримку села. Гроші – це добре! Але куди і кому вони підуть? Адже основних структурних інституційних змін на селі поки що не проведено. Тому й надалі аграрний сектор тяжіє до формування латифундій, а не приватних фермерських господарств та кооперативів.

Складається враження, що у високих владних кабінетах немає чіткої стратегії розвитку сучасного села. Не секрет і те, що, як і за радянської доби, так і тепер, є люди, наближені до розподілу державних коштів, котрим вигідний поганий стан справ на селі. Під лемент парламентської трибуни – "Село гине!" – чимало спритників вибивали для своїх колгоспно-радгоспних латифундій величезні державні кошти, які так і не доходили до селянина, а осідали на приватних рахунках, до того ж досить часто у закордонних банках.

Тим часом село зубожіло, старіло, вимирало, а молодь тікала світ за очі. Та й нині, коли селяни мають свої власні кілька гектарів після розпаювання колгоспів, працюють на тих гектарах переважно люди пенсійного віку. А їхні діти – поспішають в обласний центр, у столицю, за кордон.

Порожнеча неодмінно заповнюється. Вже сьогодні наші чорноземи беруть в оренду корейці, китайці... А орендарі піклуються передовсім про власний прибуток, а не про нашу землю. Що буде з нею, коли орендарі вичавлять з неї всі соки?! Чи ростиме на ній хоча б щось після тих гербіцидів чи отрутохімікатів, якими її так щедро годують? Чи не перетворять свою землю на пустку, подібну до Чорнобильської 30-кілометрової зони? Тенденція значного зменшення українського сільського населення набуває все загрозливіших обрисів.

Отож, чи маємо чекати на зміни у столичних кабінетах на те, що далекі від сільської праці чиновники колись та "прозріють"? Звичайно, про це не може бути і мови.

Треба вчитися відстоювати свої інтереси гуртом. Кожна територіальна громада має своїх представників у селищній, районній, обласній радах. Час уже спитати їх, що вони зробили чи робитимуть найближчим часом задля покращення життя села, району.

Нині основною проблемою сільськогосподарських виробників є не те, як виростити, а куди і кому продати. Про створення гуртових ринків сільгосппродукції у владних кабінетах говорять давно. Так, іще у червні 1999 р. постанова кабміну регламентувала створення цієї інфраструктури. Адже Президент України Віктор Ющенко 28 грудня 2005 року видав Указ, яким означено основні напрямки державної політики у сфері забезпечення продовольчої безпеки країни, зокрема розвиток інфраструктури аграрного ринку, в тому числі – діяльність оптових ринків сільськогосподарської продукції...

Та комерційні структури, що лобіюють свої інтереси у владі, роблять все, щоб не працювали прозорі ринкові механізми ціноутворення, які формуються якраз на біржах чи на гуртових ринках. От і їздять по селах ділки-перекупники, які за безцінь забирають працю селянина. І поки цей товар із сільської ниви потрапить до споживача, ціна його зростає кількаразово, а гроші осідають у кишенях численних посередників, котрі анічогісінько не виробляють, але процвітають!.. А з ними – і місцева влада. Зазирнімо на будь-який столичний базар: не так просто зустріти там дядька з села – з поросям чи коровою! Всі найкращі торговельні площі зайняті перекупниками, котрі і диктують шалені ціни для споживачів.

Які ж наслідки такого розбою? Селянин не може вигідно реалізувати свою продукцію. Споживачу важко знайти дешеві та високоякісні продукти: ланцюг посередників від поля до обіднього столу занадто довгий. А держава втрачає чималі податки від прибутків посередників: через тіньові схеми кошти осідають у приватних кишенях.

Тож потрібно докорінно змінити всю інфраструктуру виробництва і збуту сільськогосподарської продукції. І обов'язково змінювати психологію селянина, поруйновану колгоспною системою. Треба повертати відчуття господаря на своїй рідній землі, і безмежну любов до неї, і гордість за свою працю. Усе це повернеться тільки в самовідданій боротьбі за свою правду, за свою землю. Без такої боротьби ніякого ужинку не дасть українцям не тільки "рік села", а й цілі десятиліття вдаваного "піклування" про село.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

"ЯК ПОДИХ ЧИСТОГО ПОВІТРЯ..."

Шановна редакціє! Дякую Вам за талановиту газету. Вона, як подих чистого повітря, вона зробила з мене свідому українку.

Люди, які не хочуть нічого знати про історію України, її страждання, не можуть називатися громадянами нашої великої держави, не заслуговують на це. Все вони сприймають через свій шлунок, а він у них безмірний. Скільки б влада не додавала їм пенсій, пільг, нічого доброго з того не вийде. Якраз ті, що одержують від держави гарні пенсії (наприклад, до 1300 гривень ще добавили 250 гривень та плюс регрес шахтаря) лають на чім світ Україну, Президента, всю владу. Це вони шиплять: "Травили Ющенка, шкода, не дотравили!"

Ми добре знаємо, хто вони – вороги України. Понаїхали зайди звідусіль, працювали комірниками, продавцями, писарчуками та черговими в конторах, а українці тим часом добували вугілля, будували житло, працювали в колгоспах, годували їх за вищим класом, а самі в селах нічого доброго не бачили, крім підсолодженої води. А тепер ті зайди ще й знущаються з усього українського. І українці – немов емігранти у своїй країні. Нині ще купка розкрадачів держави збираються і вирішують, яким "язиком" слід мовити. А нам за 70 років той російський так остогид, що я вже не слухаю телевізор, не купляю російські газети. Читаю "Націю і державу", "Українське слово". Більше немає нічого вартого уваги, усе фальшиве, все на догоду Росії.

Щоб навести в розореній країні лад, треба владі діяти рішуче, а не умовляти ворогів. Розумію, що це важко робити, коли кругом яничари. Але не треба хоча б народні гроші витрачати на підтримку "п'ятої колони". Добре зробив Ющенко, що затримав закон про дітей війни, бо найбільше з цього скористалася б "п'ята колона". Після війни тут на Донбасі була навала з Липецької, Орловської та інших областей Росії. І ось тепер вони голосують проти України, проклинають українців, а держава не знає, як їх піддобрити. Але вовк вовком і зостанеться.

Я сама 1936 року народження. Батька мого – людину від землі, хмельничанина, в 1937 році арештували і розстріляли як ворога народу. Я росла без батька як дитина ворога народу. Тепер же я, як справжня українка, віддала б свою пенсію, щоб допомогти Україні.

Вболіваючи за Україну, я бачу, що Партії регіонів не можна вірити. Щоправда, вони змінили тактику, стали ніби-то спокійними, але то вони заклали міни і вичікують, поки почнуться вибухи. Але ми, українці, маємо бути хитрішими і наполегливішими за них.

Валентина СМОЛЕНСЬКА, м. Стаханів, Луганська область

КОНТРОВЕРСІЇ

НАША ЄВРОПА

Олег КРИШТОПА

Є речі, яких неможливо навчитися. Скільки не пітнів я над стрибками у висоту, смішний бар'єр в один метр так і залишився для мене нездоланним.

Відкриття кордонів і падіння великих стін наприкінці ХХ століття дозволило нам побачити інакший світ. Мимоволі ми почали переймати усе "звідти". Зовнішні речі, краще чи гірше, але уже незадовго вдалося скопіювати тут. Із суттю не все так просто.

Першим найнаочнішим прикладом є сфера обслуговування. Івано-Франківськ, скажімо, як і будь-яке західноукраїнське містечко, має славу міста кав'ярень. Проте суботнього вечора попити кави у центрі далеко не просто. Заклади переповнені, галасливі, через погану вентиляцію тютюновий дим не розсіюється і зависає у приміщенні, ніби після вибуху. Єдина кав'ярня із вільним столиком для курців оформлена у кращих традиціях євродизайну. Стереотипно. Проте столики виявляються незручними для сидіння. Щоб покликати офіціанта, доводиться підвищувати голос або довго розмахувати рукою у повітрі. Крім того, просто перед лицем одного із нашої компанії опиняється великий холодильник, який постійно торохкотить. На прощання до нас підбігає офіціантка із вимогою доплатити ще за 50 (???) грамів каберне (названого у рахунку кабАрне), якого ми не замовляли.

В інших кав'ярнях ситуація повторюється. Десь занадто гучна блатна музика, десь погане обслуговування, десь немає місць. Євроремонти не зробили нас європейцями.

Хоча варто проїхати кілометрів 700–800 на Схід, і Франківськ видаватиметься кав'ярняним раєм. Якось під час блукань Україною нечистий у таку собі специфічну гоголівську ніч (чисте морозяне повітря, яскраві зірки, повний місяць і гори снігу довкола) заніс мене зі знімальною групою у Полтаву. Ресторан у готелі вже не працював. Адміністратор порадила нам напівциліодобове кафе з приємною назвою "У КУМИ". Перевагою цього закладу мала бути "жива" музика. "Жива музика" зустріла нас із порогу похмурим російським блатняком. Офіціант приніс одну зубочистку на чотирьох. По черзі, після окремих прохань, він приносив сільничку, перець, серветки, прибори.

Після четвертої просьби у нашому залі скрутили динаміки, які передавали в режимі он-лайну переваги "живої музики" із сусіднього залу. Їжа була по-полтавськи добротною і її було багато. Ми ще не доїли, коли нам принесли рахунок. Першим пунктом вказували музику, вартісто 2 грн. за порцію, яких виявилося чотири. 10 відсотків за обслуговування. Офіціант забув вписати хліб, і його шефиня прибігла з новим рахунком, де було доплюсовано вартість кількох скибочок.

Коли ми спробували делікатно натякнути, що негоже включати у рахунок речі, яких ми не замовляли, а саме музику, то почули репетування дівчини-метрдотеля. Гучність динаміків постійно збільшували, перебувати у приміщенні далі було неможливо, проте іншим відвідувачам із сусідніх столиків навіть подобалося. Вони голосно підспівували...

Вочевидь, Полтаві до Європи набагато далі, ніж Франківську.

ПІСЛЯ МАЙДАНУ

СХІД І ЗАХІД РАЗОМ!

Вже загальновідомо, що підходи, оцінки, тлумачення одних і тих самих подій у Києві, на Заході країни та на Донеччині дуже різняться. Нерозуміння політиками-стратегами найважливіших проблем різних частин України може призвести до важких негативних наслідків, які потім як доведеться виправляти.

Думки, що будуть наведені нижче, не завжди співпадають з думками керівництва тих українських організацій, до яких належу, тому прошу вважати їх за мої суб'єктивні. Однак я гадаю, що вони відображають погляди пересічних мешканців Донецького краю, що складають 1/10 частину населення України.

Ірина МОЛЧАНОВА,
член НСЖУ

Ліпше гірка правда,
ніж солодка вигадка.
Українське народне прислів'я

Електорально-демографічна ситуація на Донеччині

Почну з недалекої історії, а саме з виборів Президента у 2004 році. На той час кількість жителів Донеччини, що свідомо підтримували українство у складі українських організацій, була гранично мала. Наприклад, у Маріуполі з 500 000 населенням просвітян було лише 50, тобто 0,01%. При цьому наша маріупольська "Просвіта" вважається однією з найактивніших в області: зокрема, у травні 2006 року на базі Маріупольського Державного гуманітарного університету було відкрито осередок "Молодої Просвіти" чисельністю 60 осіб – перший в області.

Напередодні виборів тодішній кандидат в Президенти Віктор Ющенко тільки в Маріуполі зміг зустрітися з виборцями області. І хоча влада вимкнула світло на вулицях біля місця зустрічі, людей зібралося багато, й ускладнень не було. Порівняйте: Донецьк, де перебувало керівництво обласної "Просвіти" та інших українських організацій, відзначився ганебною зустріччю Ющенка російськими прапорами та погрозами. Це "геройство" влаштували студенти ДонНУ, при тому, що ректор університету є й головою Донецького відділу "Просвіти"! Вже після обрання В. Ющенка Президентом на зборах обласної "Просвіти" один з доцентів ДонНУ, зовсім не відчуваючи сорому, казав: "Так, ми викладаємо деякі предмети українською мовою, є членами "Просвіти", але голосували за Віктора Януковича, бо він наш – донбасівець!" Так "вітієвато" розуміють любов до України деякі просвітяни.

Тим не менше за Віктора Ющенка на виборах 2004 року проголосувало 132 тисячі донеччан, тобто близько 4,5% виборців. Хто ж ті люди, що стали на бік помаранчевої команди у найскрутнішу для України годину? Я їх поділяю на кілька категорій та груп:

1) Приховані українці: а) вчителі української мови; б) люди з різних областей України, які були примусово переселені на Донеччину за радянських часів; в) сучасні внутрішні мігранти.

Скромні вчителі української мови завжди були оберегом нації. Після проголошення Незалежності України багато хто з них із радістю вступив у тодішнє "Товариство української мови" (ТУМ). Але ще незнищена комуністична партія та її владні представники через управління освіти швидко дали зрозуміти, що воля для українців залишається тільки на папері. Тому вчителі, мов равлики, знову заховались у своїх домівках і допомагають Україні тишком-нишком.

Щодо другої групи, то на Донеччині проживає багато українців з різних областей, більшість з них колись були примусово переселені сюди.

Працездатного населення на Донбасі на день визволення 1.09.43 збереглося близько 17% од кількості 1941 року, особливо не вистачало фахівців. Адже маршал Жуков всіх чоловіків із звільнених українських територій гнав неозброєними на фронт, де вони гинули тисячами, – так він боровся з тими, кого вважав фашистськими прислужниками. Звичайно, у малій кількості населення та у відсутності фахівців для виробництв після відходу бойового фронту на Захід винні не лише німці, а й радянські каральні органи.

Для поповнення робітників на підприємствах постійно направляли на Донбас людей з усіх усюд, часто це була молодь із західних областей. Таким чином на 1.12.45 р. довели чисельність Ворошиловградської (тепер Луганської) області до 77,3% від рівня 1941 року. Також приїхало багато амністованих з Сибіру, депортованих українців з Польщі тощо. Демобілізованих військових відправляли на Донеччину не лише працювати, а й з "відповідальною місією" збільшення природного приросту населення, з цією ж метою були заборонені аборти. Проте західноукраїнці масово втікали додому, бо умови проживання були нестерпні. З 1948 року почали поліпшувати житлові та умови праці для переселенців. У 1951 р. відбулося ще одне велике переселення, після якого загальна кількість донбасівців склала близько 5,1 млн. осіб. Безумовно, велику частку переселенців складали також росіяни, котрі з задоволенням змінювали голодні російські міста й села на плодючі українські землі.

Щодо третьої групи сучасних внутрішніх мігрантів, то міграція на Схід викликана тим, що Донеччина з 2000 року постійно нарощує виробництво й знову потребує робочих рук. Між тим західні області досі не оговтались од руйнівних наслідків горбачовської перебудови, й тамтешнє населення, не маючи роботи, вимушене мігрувати. Ті, хто не хоче назавжди залишати Батьківщину, переїжджають до східних областей. На жаль, держава ніяк не керує цими процесами. Тому місцеві ради деяких міст, насамперед Маріуполя, виявляють ініціативу і встановлюють зв'язок із західними містами, домовляючись про направлення будівельних бригад тощо. Економічні умови проживання у нас кращі, проте розмовляти західникам доводиться російською мовою. Одначе під час виборів вони голосували за Україну, за Ющенка!

Вибори виграла Партія регіонів. І не обманюймо себе – не тільки через мільйони біло-синіх стрічок під час виборів. Перемога Регіонів на Лівобережжі, а БЮТу на Правобережжі стала показником неспроможності команди Віктора Ющенка владнати справи в Україні, забезпечити достаток і стабільний розвиток як кожному громадянину, так і цілій державі.

2) Бізнесмени. За Ющенка на Донеччині голосувала й значна частина підприємців, що входить до ПРП, інших партій. Ці люди байдужі до питання мови, але сподівалися на полегшення умов своєї праці.

3) Романтики. Старші школярі та студентство – молодь, що завжди прагне змін, приєднались до "Нашої України". Також частина росіян, котрі усвідомили право українців на власну державу.

4) Представники інших національностей. Майже всі національні меншини зазнали утиску з боку зросійщеної влади, тому й допомагали братам-українцям позбутися імперських ланцюгів.

Післяреволюційна криза

Кожний з цих тисяч людей мав власні мрії та сподівався на їхню реалізацію від нової команди "Нашої України". Тому ці люди голосували і працювали під час виборів, не рахуючись зі втомою, іноді ризикуючи здоров'ям чи навіть життям. Чи справдилися їхні надії? Через рік більшість сказала – ні! Як сталося, що помаранчева команда тільки за рік встигла насолити майже всім своїм прихильникам? "НУ" не виконала простого правила: у першу чергу треба нагородити тих, хто здобув тобі перемогу.

Почнемо з верхів. Сталін казав: "Кадри вирішують усе". Можна додати: "Погані кадри завалюють усе". Думки багатьох політиків сходяться на тому, що команда революційного Майдану розвалилася завдяки невдалому призначенню керівництва "Нашої України". Не кумівством повинні обиратися люди на такі відповідальні посади, тим паче у найвідповідальніший період становлення влади.

А які кадри поставила помаранчева влада у Донеччині. Київ зовсім не довіряє місцевим керівникам партій, що тут народилися і виросли, давно навчилися знаходити спільну мову з російськомовним населенням. Нам за голів виборчих штабів постійно присилають осіб, які при одній згадці про непоступливу, вперту Донеччину потребують памперсів. Хто ж ці "сміливці"? Перед виборами президента то був дехто П. Жовниренко, що поставив своєю заступницею власну секретаршу й цілий рік клав собі в кишеню призначені для агітації величезні гроші, тоді як справжні агітатори розносили центнери газет практично безплатно (про це писали до Києва усі місцеві політики, але марно). За час парламентських виборів 2005-06 років штаб НСНУ очолили спритні хлопці А.Кліменко та Д.Ґнап, котрі до того працювали на "Громаду" Лазаренка і докерувались до 1% голосів на Донеччині. Немає сумніву, що вони змінять ще багато кольорів на своєму віку.

Коли на початку 2005 р. після обрання Президентом В. Ющенка представники Партії регіонів сиділи на валізах і тремтіли, чекаючи справедливого покарання за сепаратистський з'їзд у Сіверодонецьку, губернатором Донецького краю призначили Вадима Чупруна. Те, що це "ні риба, ні м'ясо", вже через місяць зрозумів кожний донеччанин: помаранчевий з розчаруванням, біло-голубий з полегшенням. Як же могло статися, що для Донеччини – ключової області України, яка дає вугілля, метал, хімічні продукти та ще й хліб, не знайшлося міцного керівника, що залізною рукою встановив би тут українські порядки? Виявляється, наріжна державна справа була віддана на торг... і саме торг, а не державницькі інтереси вирішили розстановку політичних кадрів, фактично зрадивши як місцевих представників "Нашої України", так, у підсумку, й інтереси всієї країни. За твердженням редактора донецької газети "UАргумент" (№9, 2006) Анатолія Бурого (це псевдо відомого політичного діяча Анатолія Г.): "посади губернаторів у Київській, Рівненській, Донецькій областях були запропоновані Українській народній партії. Але Юрій Костенко на Донеччині побоявся взяти на себе відповідальність, як побоявся її взяти у 2002 році, коли на посаду голови виборчого штабу "Нашої України" була практично узгоджена кандидатура лідера УНП Донецької області. Костенко тоді заявив однопартійцям, що Донеччина вибори програє, а він не хоче брати на себе відповідальність за програш. Так він зробив і в 2005 році – відмовився від посади губернатора Донецького краю і запропонував кандидатуру нейтрального Чупруна. Чупрун і повів нейтральну політику, чим викликав підтримку Партії регіонів. Нещодавно призначений губернатор – його близнюк, з тієї же команди старих регіоналів. Те ж відбувалось на "низах". Ганьба! Скільки людей, насамперед помаранчевих вчителів, приходило до "Просвіти" і зі сльозами розповідали, як з них знущалися керівники Управління освіти, як директори на очах дітей посеред коридорів шкіл зривали оранжеві хусточки, примушували подавати заяви про звільнення – благали в своєї партії допомоги. Нашоукраїнці їх вислуховували, співчували й... нічим не допомагали. Не мали важелів впливу. Чи стануть ці люди звертатись до "НУ" ще? Ні, вони переконались: влада залишилась у Регіонів.

Привладні регіонали чекають, поки пройде час і настануть нові вибори Президента. А зараз заважають новій владі, як можуть.

Зима. Газова криза. ЗМІ захлинаються від голосіння, що не вистачає енергії для опалювання домівок, у будинках вечорами вимикають світло, ось-ось зупиняться сталеливарні заводи... Населення знервоване, усі незадоволені. Приміром, серед білого дня на вулицях Маріуполя на повну потужність сяють ліхтарі, розтринькуючи "таку необхідну" електрику. Чому? Навіщо? Та щоб назавтра газети голосніше волали про недоліки, а люди озлоблено кляли помаранчевих керівників. За радянських часів таке господарювання звалося "шкідництвом" й суворо каралось позбавленням волі. Зараз ніхто цього "не помічає".

"Ворогу треба хребет ламати, а не спинку гладити", – вчить народна мудрість. Підсумок невміння втримати владу сумний: "Наша Україна" на виборах 2006 року набрала тільки 1% голосів по Донеччині. Тепер майже всі посади в області захоплені членами ПР. У регіоналів "ложка з рук не випаде", можна не сумніватись. Вже починаються гоніння на послідовних провідників українства – насамперед на багатостраждальних вчителів української мови...

Вибори виграла Партія регіонів. І не обманюймо себе – не тільки через мільйони біло-синіх стрічок під час виборів. Перемога Регіонів на Лівобережжі, а БЮТу на Правобережжі стала показником неспроможності команди Віктора Ющенка владнати справи в Україні, забезпечити достаток і стабільний розвиток як кожному громадянину, так і цілій державі. Тепер БЮТ упевнено домагається перших місць в уряді й парламенті, Партію регіонів – переможця виборів – намагаються загнати в опозицію. Чи закінчиться це добром? Один з керівників ПР Кушнарьов відповідає: "Буде жорстока боротьба всіма способами. Донецьк очолить луганський і харківський процес за двомовність, додадуться соціальні проблеми, й шахтарі знову застрайкують, будуть силою диктувати умови Кабміну. Не випадково перша акція протесту на Майдані розпочалася 24.05.06, в день початку роботи першої сесії нового скликання" ("UАргумент" №9.2006) Мені здається, страйком шахтарів не закінчиться домаганням влади Регіонами – запросять допомогти "братів"-росіян.

Закінчення в наступному числі.

Василь ПОЛЬОВИЙ

СТУДІЇ

УКРАЇНІ НЕ ПОТРІБНА НАЙМАНА АРМІЯ

Розпад світової комуністичної системи і ліквідація Варшавського договору не принесли світові миру. Насамперед через те, що новопосталі посткомуністичні держави стали об'єктом політичної, економічної, культурної та воєнної експансії сильніших держав, які намагаються вихолостити їх національну суть і силою загнати вільні народи в нові інтернаціональні кошари. Сила й надалі залишається серцевиною міжнародних відносин, в які барвисті словесні обгортки ("миротворчість") її б не ховали. Зрештою, слід розуміти, що мир – це лише продовження війни мирними засобами. Тому, коли нас запевняють, що "в найближчому майбутньому Україні нічого не загрожує" – не вірте в цю демагогію. Війна за виживання на Землі ніколи не припинялася. Мудрі застерігали, що всякий раз, коли якесь суспільство грузне в жадобі розкоші й задоволення своїх найнижчих тваринних запитів, на небосхилі виринає грізне обличчя війни.

Видатний політичний і воєнний діяч українського національно-визвольного руху С.В.Петлюра писав: "У майбутній війні будуть воювати народи. Народи, а не жменя професіоналів, як вважають недалекі українські політики, будуть вирішувати між собою, – кому стати паном, а кому – кріпаком". Тому С.В.Петлюра звертав особливу увагу на необхідність плекання бойового духу нації, підтримання її оборонного інстинкту. Бо коли воєнно-технічні знання можна відновити повторним навчанням, то відновити потрібні психічні якості бійця значно важче, або й неможливо. А без бойового духу найкраще озброєна й оснащена армія недієздатна. Досвід нинішніх воєн говорить, що при всіх технічних новаціях основним чинником збройного протистояння є людина. Тому плекання в українському народі бойового духу та постійний воєнно-прикладний вишкіл нації є необхідними: в сім'ї, школі, на військовій службі. Однак той же С.В.Петлюра не міг би собі й уявити, що на етапі національного відродження кінця XX – початку XXI століття в умах українських політиків вкорениться така огидна химера, як найманська армія. На жаль, ця антинаціональна ідея розквітла саме тоді, коли українська нація отримала унікальний шанс безкровного і мирного будівництва Української армії на базі відродженого воєнного духу нації. Сучасні українські політикани навіть не задумуються про національно-етичний бік цього питання. Адже створення армії найманців, – це, насамперед, питання національної етики, почуття національної гордості і національної самосвідомості.

Найманці були завжди. Це – не винахід нового часу у деяких "цивілізованих" країнах XX століття, особливо тих, де немає державотворчої нації, а є лише державне громадянство.

Зразком класичної найманської военної організації є карфагенська. Там, у республіці купців, лихварів, міняйл і работоргівців, із сильно розвинутими "ринковими відносинами", як би сказали про це тепер, – основою збройних сил держави були найманці. Олігархічний сенат Карфагена укладав з вождями залежних від нього народів контракти про постачання найманців у карфагенську армію з Нумідії, Іберії, Балеарських островів та інших місць. Боєздатність і дисципліна серед них підтримувалася лише оплатою контракту. Якщо оплату затримували, то найманські війська піднімали повстання проти самого Карфагену, знищуючи міста, села, населення, плюндруючи сади й посіви. Незважаючи на окремі успіхи під командуванням відомого Ганнібала, армія карфагенських найманців програла три війни з Римом, армія якого комплектувалася з вільних громадян республіки. В свою чергу, коли Рим перетворився на потворну імперію і його громадяни, замість підтримувати доблесть і славу предків, жадібно накинулися на "хліб та видовища", наймана римська армія луснула під ударами бойових сокир слов'ян та германців.

Хазарські кагани для утримання в покорі тубільного й іновірного населення своєї держави та грабіжницьких походів на українські землі формували найману армію з середньоазіатських мусульман. Їх вщент розбив київський князь Святослав Хоробрий. Щоправда, і в його дружині були найманці-варяги, та основну силу армії Київської Держави складало все ж таки народне ополчення. Зрештою, князь Ярослав Мудрий прогнав варягів, і відтоді про них в Україні забули.

В пізньому середньовіччі та у "нові часи" найманство знову поширилося по Європі. Особливо часто почали використовувати найманців італійські купецькі міста-держави: Венеція, Генуя та Мілан в міжусобних війнах. Вони наймали на службу так званих "кондотьєрів", для яких неважливо було, якому місту і правителю служити, аби лишень грошей більше давали. Особливою віроломністю і жорстокістю відзначилися два із них – Гатамелата і Калеоні. Міста навперейми перекупляли цих капітанів-найманців, і вони боролися на боці того, хто більше заплатить. Це примушувало слабкіших перед боєм вночі пробиратися в табір ватажка найманців і таємно заключати договір, за яким, за визначену плату, у вирішальний момент бою найманець переходив на бік противника.

Окрім продажності була ще одна жорстока, страшна риса найманських банд – нелюдське ставлення до мирних жителів. Найманці жили за їхній рахунок, незалежно від того, на чийому боці вони виступали. Найманці грабували, гвалтували й убивали мирних жителів, палили міста й села однаково і своїх противників і своїх наймачів. Це відбувалося не тільки під час бойових дій та походів, а й в час миру.

Найманські армії тих європейських монархів, які надумали у XVIII ст. погратись у римських цезарів, були розгромлені всенародними збройними силами революційної Франції. Після цього найманство у Європі, за винятком Великобританії, поступово звелося нанівець. І перша і друга світові війни показали, наскільки важливим для народів є інститут загального військового обов'язку, постійне підтримання і зміцнення свого бойового духу.

На фоні сказаного дикими виглядають потуги недалекоглядних українських політиків, які намагаються запровадити в Україні найманy ("професійну") армію. Так звані "оптимальні за чисельністю особового складу", "мобільні", "добре озброєні", "всебічно забезпечені і навчені війська (сили), спроможні виконувати покладені на них завдання, і водночас "не надто обтяжливі для держави" ніколи не забезпечать оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності й недоторканості. Це здатна зробити тільки армія, побудована за змішаним способом комплектування, з кадровим офіцерським складом і дворічною службою всіх, без винятку, громадян України за призовом. Але на перешкоді цьому – страх злодійської інтернаціональної верхівки суспільства перед збройним виступом окраденого й пригнобленого українського народу, а з другого боку – егоїзм багатьох українців, які збабіли, спідлилися і вважають за краще живитися крихтами з бандитського столу, аніж піднятися з колін і завоювати право бути господарем у власному домі.

Свого часу С.В.Петлюра у своєму зверненні до військових журналістів допомогти Українській армії – в жодному разі не ставив питання про пропаганду в Україні багатонаціональної найманої армії. Для нього це питання було вирішене однозначно – в Україні повинна бути всенародна, Українська Національна Армія. На жаль, значна частина нинішніх журналістів в Україні є співучасниками злочинного знищення Збройних Сил України, бойового потенціалу українського народу і пропагують найману армію. Роблять це почасти з некомпетентності, почасти з корисливих міркувань, відпрацьовуючи гроші замовників цього паскудного дійства. Але прийде час, і, словами гоголівського Тараса Бульби, "...прокинуться вони колись, вдарять об поли руками, проклявши голосно підле життя своє, готові муками викупити ганебну справу...", та буде пізно. Дай же Боже, щоб нам цього не бачити, а милуватися стрункими лавами майбутньої Української Національної Армії, яка довершить славні діла предків і стане на сторожі інтересів українського народу від Сяну до Дону.

Інна ВОЛОСЕВИЧ,
"Нація і держава"

БЛАЗНІ

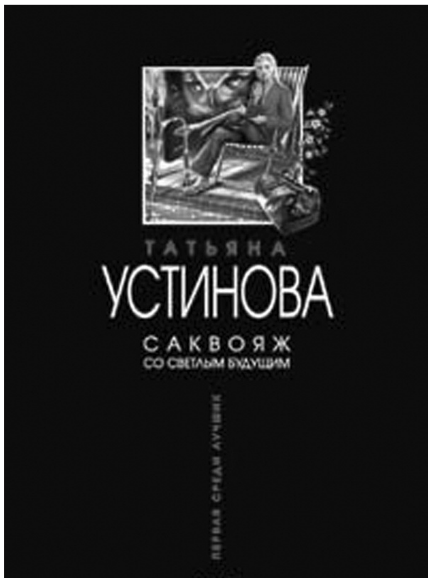
НЕВИЛІКОВНИЙ ДІАГНОЗ РОСІЙСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

Тетяна Устінова є відомою російською тележурналісткою та авторкою "любовних детективів", якщо можна так висловитись. Сюжети є штампованими: самотня інтелігентна жінка, більш-менш успішна в своїй інтелігентній професії, раптом дивним чином виловлює собі супербагатого і суперзакоханого олігарха, який довго-довго шукав у своєму житті щирих непродажних почуттів, і вся ця "лав сторі" обов'язково відбувається на тлі вбивства, – і все це дублюється в кожній з уже близько 20 шаленотиражних в Росії та Україні книжечок.

Як би високочолі інтелектуали не ставились до "легкого жанру" (pulp fiction), як би не звинувачували його в усіх гріхах – від низькопробної мутації мистецтва до зомбування мас, він все одно існуватиме, і на ньому зароблятимуть гроші – тут та ж ситуація, що й з найдревнішою професією. До речі, деякі українські книговидавці, як, наприклад, "Кальварія" і "Зелений пес", робили кволі спроби створити український "легкий жанр" детективних і любовних романів, однак, на мою думку, в них переважно виходило значно примітивніше і бездарніше, ніж у тієї ж Донцової. Може, це й на краще. Якщо видавці не можуть популяризувати і продати якісну українську літературу, то що вже казати про неякісну?

Менше з тим, повернемось до Устінової. Її стійко, наражаючись на кпини всіх членів сім'ї, читала моя бабуся, яка не любить дивитись серіали, але, як вона казала, "треба ж із чимось пити каву". Читала, поки не натрапила на роман "Саквояж со светлым будущим". Після цього моя лагідна толерантна бабуся ледь не пішла походом на Москву. Три дні вона бігала за всіма, хто траплявся на її шляху, з цією книжкою, зачитувала цитати і ганила Устінову такими словами, що ми раніше й не підозрювали, що вона їх взагалі знає. Після цього вона патріотично оголосила Устіновій бойкот – і навіть до рук її книжок тепер не бере!

Нашому молодшому й, можливо, цинічнішому поколінню радше було смішно з того шовіністичного невігластва, яке так обурило нашу бабусю. А все ж і

нам було дивно – ну, це ж все-таки не якийсь чи то вдавано, чи реально шизофренічний Жириновський (до речі, за результатами опитувань – "улюбленець росіян" на другому місці після Путіна!), а журналістка і письменниця, нехай і масового жанру, яка позиціонує себе як інтелігентку. Як же це вона могла написати таку дурню після відвідин Києва? Ви колись бачили в Києві книжкові відділи у великих магазинах? Устінова примудрилась побачити: "В Киеве немного другие книжные магазины. Не такие, к которым мы привыкли в Москве и в России. Там нет книжных супермаркетов, а в основном книжные отделы в больших магазинах. У них есть только один специализированный книжный магазин "Олимп". Гадаю, киянам не потрібно коментувати таке безглуздя, однак це ще тільки квіточки...

Дія роману обігрує президентські вибори в Україні 2004 року – очевидно, росіянам дуже важко уявити, що в нас щось може трапитися без них, тому в інтерпретації Устінової на російські гроші балотувався не лише один кандидат-"бандюк", а й другий кандидат, прототипом якого явно виступає наш теперішній Президент. Наводжу уривок з розмови російського олігарха зі своєю дружиною – якийсь іще єкатерининський тон поєднання плебейської зверхності із крайньою тупістю:

"Чего там у них, в смысле курортов?

– В смысле курортов у них там Крым, Тимофей.

– Ну хоть Крым. Дыра, конечно, но при желании и грамотном подходе можно этот самый Крым в черноморское побережье Турции переделать. Да хорошие ребята, хохлы-то! Их только надо повернуть правильно, они и потянут, и вытянут! Что все на самотек пускать! Если на самотек пустить, они, пожалуй, выберут... бандюка, который догадается водки на всех поставить! Будет вторая Белоруссия. Два болота, три уезда, а посередине батька!"

От було би добре, якби ж то всі росіяни геть повиміталися із нашої "діри" на чорноморське узбережжя Туреччини! Хоча турків шкода... А може, це вже якийсь російський олігарх постарався, і з турків "зробив Європу"? А взагалі з цим уривком вартувало б виступити по телебаченню – давно вже ми не чували нічого подібного з часів "наколотих апєльсінок"...

Тій письменниці явно бракує якоїсь клепки в голові, якщо вона хоче продавати такий "брєд" в Україні. Огидно перебріхуючи українську мову, вона ще й кожного разу вкладає у діалоги "мєстних" слова "нєзалежна" або "самостийна", наче в нас зараз 1991 рік надворі:

"Та Борис Дмитриевич был самый что ни на есть шановний чоловик, и в нашем мисте, и во всий незалежной Украйне!", "Моего батьки! Головко Борис Дмитриевич мой батька. Президент будущей незалежной Украины". Навіть видавництва – і ті в нас, виявляється, "самостийные": "Как сорняки заполняют райский сад, так русскоязычные авторы перекрыли кислород всем авторам, пишущим "на мове", и богатые московские и питерские издательства своей рекламой совершенно забили "самобытные" – впрочем, Нестор, конечно, сказал, "самостийные" – киевские издательства".

Українці в романі розмовляють на справді "удівітєльном язикє":

"– Господи, что за удивительный язык, фамилию пишут через "и" с точкой!"

"– Так то ваша сыночка?

– Сыночка и мужечка. Или как надо говорить по-вашему? Человечинка?"

"Шо нужно?" – "Нужно, шоб подали свежую каву" – "Мне кофе, а не какао" – "Кава это у них кофе".

Хай науковці ламають голову над загадковим явищем тотального розм'якшення мізків у головах росіян, щойно мова заходить про Україну. Ми ж можемо їм тільки поспівчувати. Хвороба з подібним діагнозом не лікується, а навпаки, прогресує на "бєскрайніх просторах".

Ігор УДОВИЧЕНКО

ГРИМАСИ ДОБИ

ЗАГРОЗА ВОЙОВНИЧОГО КОСМОПОЛІТИЗМУ

Патріота п'янить і запах полину,
А космополіта – виключно віскі
або хенессі.
Андрій Коваль

Націоналізм ідеологічно підносить поняття нації як єдиної ефективної на сьогоднішній день форми організації людей задля задоволення усіх їхніх потреб, зокрема і духовних. Націоналісти вважають головним творчим елементом суспільства не вузьку групу сильних (як фашисти) і не стадну общину (як комуністи), а одиничний індивідум. Недарма їхніми гаслами є "Воля людині!" або "Людина! Нація! Держава!". Націоналізм, хоч як би це для когось звучало дивно, виходить перш за все з потреб і інтересів конкретної людини, її прагнень і намагань.

Будучи організованими саме в націю, давні українці побудували найсильнішу у військовому і найрозвиненішу у духовному плані державу, яку оспівували літописці усіх країн світу. Але чому ж вона не проіснувала хоча б тисячоліття? А лише тому, що деякі її керманичі "середньої ланки" підміняли загальнонаціональні інтереси інтересами власного живота і стимулювали негативні для держави процеси, які сьогодні називають "федералізацією". В результаті розшматована держава не змогла протидіяти потужній азійській стихії – Золотій Орді. Незважаючи на всі намагання (тоді ще київського) князя Данила Романовича об'єднати усі військові потуги Русі, деякі його соратники вирішили одразу перейти на бік окупантів. Погодьтеся, з'являються явні асоціації з сьогоднішнім становищем України. І та сама орда на її східних кордонах, і ті самі доброчинці-федералісти, яким децентралізація влади потрібна лише для унезалежнення процесу набивання власних кишень, та аж ніяк не для "підняття регіональної економіки" чи "захисту російськомовних".

Єдиний правильний шлях руйнування нації – це не підкуп її вождів (врешті-решт, вождів завжди можна поміняти), а знищення поняття національного у мізках її елементів. Знову-таки, згадаємо Середньовіччя, коли новоутворений симбіотичний організм татаро-монголів і руських "автономістів" викрав найдорожче для кожного тодішнього українця поняття Русь і замінив його на принизливе звання "жителя периферії", "хохла", "малороса", "недорусина". На щастя, завдяки витривалості Галицько-Волинської держави, усвідомлення історичної місії Києва залишилось в умах західних українців. Цікаво, що протягом століть у них не виникало жодних натяків на "сепаратизм" чи "окремішність", про що свідчать гасла Українських Січових Стрільців, Акт злуки УНР і ЗУНР, Акт відновлення Української Держави, програма "За що бореться УПА".

Як вже було сказано, найефективніший шлях для чужинської диктатури – це вилучення почуття власної гідності і обов'язку з голови кожного українця, тобто його денаціоналізація. Адже національно свідома людина не зможе не поцікавитись, чому у його вузі викладання ведеться виключно недержавною мовою, чи на які кошти у мера міста "Майбах"? А якщо таких "допитливих" мільйони, жодному антинародному режиму не втриматись. Колись свідомість українців присипляли гарними соціалістичними гаслами на кшталт комун чи уніфікованого радянського народу. З падінням радянської імперії її можновладці, які залишились на своїх постах, обрали іншу тактику – космополітизації суспільства. При цьому головним напрямком удару не випадково стали великі міста, адже при зменшенні кількості населення України процес урбанізації набрав шалених обертів. Для прикладу можна навести Харків, хоча це стосується і столиці та інших українських мегаполісів.

Ви можете зробити багатогодинну подорож центром міста, при цьому побачите гарно оздоблені фасади будівель, зелені вулиці, вимощені бруківкою, безліч відреставрованих архітектурних пам'яток. Вам може здатися, що ви відвідуєте типове західноєвропейське місто. Але не піддавайтесь першому враженню! Придивіться уважніше – що ж складає всю красу центральних вулиць? Їх "окупували" магазини – від (відносно) дешевого "Вороніна" до "Gucci" і "Gotier", в яких харків'янинові з середнім рівнем достатку робити нічого. Тут також безліч казино і стрип-барів. Виходить, найбільша і найдорожча радість для людини – це дорогий модний одяг, азартні ігри і розпусні розваги? У західноєвропейських містах головними місцями дозвілля у центрі є старі театри, музеї, храми. А в Харкові єдиний Український культурний центр на межі закриття, головний Академічний Театр "окупували" московські колективи, за "авангардними витівками" яких не стоїть нічого мистецького, в центрі немає жодної української церкви. Хто приїжджає до міста вперше, швидко усвідомлює, що знання української тут, м'яко кажучи, необов'язкове, зате без знання російської і англійської мов зорієнтуватись неможливо.

Усе вищеперераховане було б неможливим без підтримки місцевої влади, в якій (і це треба визнати) немає ЖОДНОГО УКРАЇНЦЯ. Вона чітко усвідомлює, що до міста з'їжджається молодь з прилеглих областей – майбутнє країни. Саме вона має формувати хребет майбутнього маргіналізованого суспільства. І формуватиме, якщо деструктивній роботі не протиставити роботу творчу. Щоби зламати психіку раба, досить навчити людину всюди послуговуватися рідною мовою, читати українську книжку, докорінно вивчати біографію людини, перш ніж делегувати її на владну посаду тощо. Войовничий космополітизм реально побороти, зміцнюючи усвідомлення кожним індивідом свого значення в цьому місці і в цей час, усвідомлення власної сили і волі творити своє життя і життя нації.

м. Харків

ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

ЛЕГЕНДА ПРО ВІДВАЖНУ ОЛЕСЮ

Ігор БІДЮК

З давніх-давен захищали рідну землю наші мужні воїни українці-русичі. Найбільш спустошливими, руйнівними були набіги татар. Ординці налітали, як страшний вихор, залишаючи після себе зловісну луну пожеж і руїни. Треба було оберігати свої обійстя, свою родину. Хто міг боронитися, той боронився; хто не міг – мав шукати прихистку в болотах, мочарах, ярах. Цілі сільські громади – від малого до старого – перечікували по кілька днів у печерах, пробратися до яких можна було таємними, захованими від ординського ока стежками. Кому не вдалося вберегтися, той ставав здобиччю завойовників і потрапляв у ясир, тобто в неволю.

Смертельна небезпека примушувала людей єднатися: спільно радитися про свої справи, спільно братися за зброю, щоб чинити спротив. Наші пращури, будуючи городища, земляні укріплення, вибирали місця на недоступних пагорбах серед лісів, над ріками, між болотами, на островах. Добре захищені поселення були гарантією безпеки.

На 72-му кілометрі від Львова, ген-ген на високому пагорбі, здалеку видніється рожево-білий велетень, який привертає увагу туристів. Це Олеський замок – визначна пам'ятка архітектури XIV – XVIII століть.

Народні легенди і перекази розповідають, що виник замок приблизно у середині XIII століття, коли втікачі з Пліснеська (поселення неподалік Олеська, дощенту зруйнованого ордами Батия) знайшли собі надійний притулок на пагорбі серед непрохідних боліт. Кажуть, що один із вцілілих оборонців Пліснеська – тисячник на ім'я Олесь – і заснував нове поселення, назва якого і походить від його імені.

Згодом тут постала могутня фортеця: стіни, що були десяти метрів заввишки і трьох метрів завтовшки, робили її практично неприступною.

Є ще одна цікава легенда, яка пояснює походження назви Олеської фортеці. Рятуючись від татарської неволі, втікала луками дівчина Олеся. Там, де сльози її на трави впали, забили життєдайні джерела, заструменіли прозорі потічки, які й понині зберегли свою красу як спомин про вроду відважної Олесі. І нарекли це місце люди Олеськом.

Олеська фортеця – один з найдавніших центрів північно-східної Галичини – неодноразово піддавалася набігам кримських татар. Історичні документи зафіксували такі дати: 1453, 1474, 1488, 1491, 1498, 1512 роки. В останній рік твердиня не витримала облоги і була зруйнована.

Коли пологим схилом гори дорога приводить туристів до замку, то зустрічає їх мовчазною, суворою вартою застигла при вході скульптурна композиція у камені "Русичі". Згуртовані воєдино, як перед лицем ворожої навали, стоять пліч-о-пліч ремісник, учений, воїн, князь, сторожко і пильно вдивляючись у далечінь. Немов шукаючи захисту від завойовників, до них притулилася жінка. Цьому мистецькому витвору притаманний дух мужності оборонців рідної землі, які спроможні захистити жінку-матір.

Пам'ятник – знак вдячності сучасників пращурам – виконаний студентами-дипломантами Львівського інституту прикладного і декоративного мистецтва. Можливо, легенда про відважну Олесю і надихнула їх на цей сюжет.

ВІД АВТОРА

ШУКАТИ В ГЛИБИНАХ

Ольга РОЛЯК, студентка

Коли потрапляєш у провінційні будинки культури на святкування чи то конкурси – аж дивно стає, що рівень талановитості і майстерності у цих дітей та молоді набагато вищий, аніж у розпіарених наразі молодих артистів. Але відмінність не тільки у цьому – про сільські таланти ніхто ніколи не чув, не знає, а дізнаватися немає звідки.

Якось довелося мені працювати в одному з таких сільських будинків культури (в народі просто клуби). Пам'ятаю, як уже в перші дні роботи з усіх куточків села сходилася молодь, і клуб ставав тісним від ідей, задумів, планів.

Працювати з ними було напрочуд легко, адже в селі (практично як і в кожному другому населеному пункті України) не було керівників, які б давали цим юним обдарованням відчуття, що їхні таланти треба розвивати, досягати омріяних висот, впевнено долаючи перешкоди. Не було такої людини, яка просто б вселила віру у юні серця.

Я не переставала дивуватися одержимості цих сільських дітей, свіжості їхніх обдаровань.

Але, звичайно, не все було легко. Хорошої апаратури не було, музика нерідко обривалася посеред виступів. А про костюми чи декорації й мови не велося – все доводилося робити самим. Але це не лякало, бо прагнення удосконалення творчості було досить великим.

Цей факт підкреслює, наскільки низький рівень розвитку культури у селах. Адже, окрім вищезгаданого клубу та школи, інших розваг сільська молодь не має. А це прикро. Діти днями просиджують перед телевізорами, інколи навіть про уроки забуваючи, а молодь шукає розваг у цигарках та алкоголі.

У сільських дітей просто немає можливості розвивати свої таланти і удосконалюватися, бо ніяких гуртків, мистецьких об'єднань чи навіть елементарних комп'ютерних залів (про інтернет мова не йде) банально і просто – немає.

Історії відомо, що талановиті постаті у ній – вихідці саме із села. Але таких одиниці. А що ж робити із тими мільйонами "майбутнього України", яке навіть не знає, що окрім Тараса Шевченка та Лесі Українки є безліч інших українських письменників.

Мої юні обдаровані земляки часто зітхали: "Кому ми нині потрібні?", – і це риторичне запитання містить, здається, гіркоту всіх досі не відкритих сільських "зірочок". Зібрати б їх на одній величезній всеукраїнській сцені й оцінити об'єктивно, неупереджено. Адже конкурси чи концерти такого масштабу практично не проводяться. Забуває Україна, що таланти, так само, як і перли, потрібно шукати в глибинах!

м. Ніжин

НА СПОЛОХ!

"...А ОНУКИ – ЇМ БАЙДУЖЕ"

ЗУПИНИТИ ЗНИЩЕННЯ СВЯТИНІ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ – ЛЕГЕНДАРНОГО КОЗАЦЬКОГО УРОЧИЩА ГАРД

"Вмер дід Поріг-нічим дихать!
Сиві скелі мулом вкрило..."
Гурт "Тінь сонця"

Голова Дружини охорони природи КНУ "Зелене Майбутнє" Іван Парнікоза звернувся до співвітчизників з приводу знищення козацького урочища Гард, яке належить до ландшафтного парку "Гранітно-степове Побужжя", розташованого в гранітному каньйоні ріки Південний Буг в околицях міста Південноукраїнська. Не маючи жодних адекватних і законних аргументів на користь знищення святині українського народу, яку туристи називали "українською Швейцарією", енергетики Південноукраїнського енергокомплексу скористалися весняним паводком і штучно тримають рівень води у водосховищі на позначці 14,7м. Це рівень, що значно перевищує державні екологічні стандарти і сприяє незаконному знищенню найцінніших частини Регіонального ландшафтного парку – урочища Гард. Під воду пішли сиві козацькі пороги-брояки та острів Грядовий, де розташовувався центр найбільшої паланки Війська Запорозького Низового – Буго-Гардівської. Лобісти будівництва намагалися протягнути рішення про затоплення урочища "заднім числом" через Кабмін, але Міністерство культури та екології все ж рішуче виступило проти. Адже на території Гарду ростуть десятки рідкісних рослин, занесених до Червоної Книги, деякі з яких збереглися тільки тут. Це залишки колись суцільного Дикого поля, де ревіли пороги, мешкали рідкісні види риб, тренувалися туристи-водники з усього світу.

Виходить, що і за доби незалежності не скінчилася сталінська епоха, коли на виконання планів індустріалізації було бездумно знищено овіяні козацькою славою пороги на Дніпрі. Детально описані Дмитром Яворницьким, козацькі пороги навіки зникли під водами смердючого "моря". Комуністична влада свого часу подбала про те, щоб знищити місця майже усіх козацьких січей: Томаківка, Базавлук поховані на дні водосховищ.... І це заради 4% електроенергії, яку дають ГЕС для енергосистеми України?

"Невже, коли Україна виборе жадану волю, її святині будуть знищуватися в кращих сталінських традиціях? – запитують члени "Зеленого майбутнього" у своєму зверненні. – Коли зникне те, що власне є Україною, з чим залишаться українці?"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна